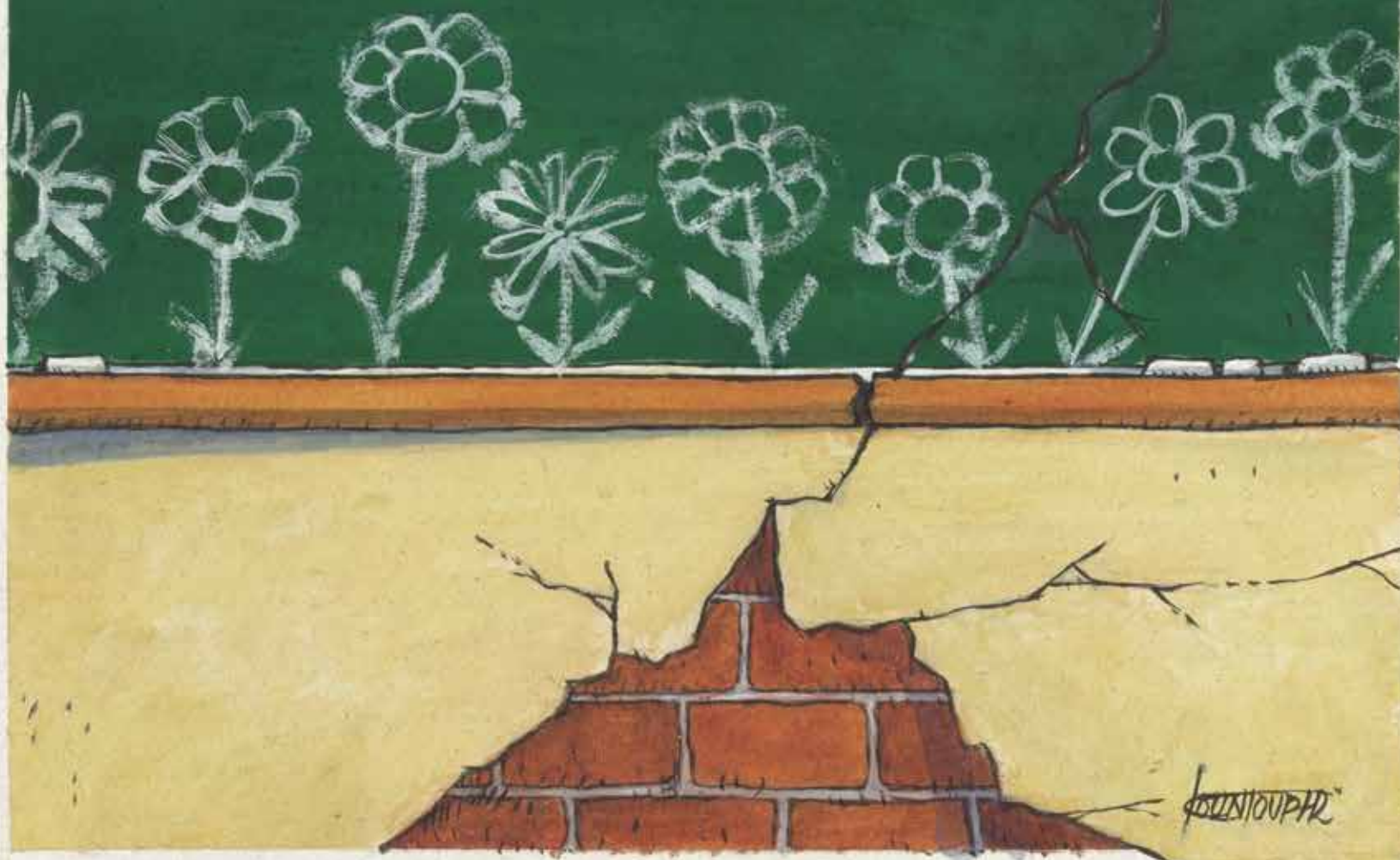

τα Κρητικόπουλα

Έκδοση του Συλλόγου Νεανικής Δημοσιογραφίας «Τύπος και Ουσία»
για τα 10 χρόνια μαθητικού Τύπου στην Κρήτη.

ΤΟ ΧΑΣΜΑ Τ'ΑΝΟΙΞΕ
Ο ΣΕΙΣΜΟΣ
ΚΙ ΕΥΘΥΣ
ΕΓΙΟΜΙΣ' ΑΝΘΗ

Ο Σύλλογος Νεανικής Δημοσιογραφίας «Τύπος και Ουσία» ιδρύθηκε την 1η Μαρτίου του 2012, στη μνήμη του δημοσιογράφου Λευτέρη Δασκαλάκη, του οποίου και το όνομα φέρει. Κύριος σκοπός του Συλλόγου ήταν, εξ αρχής, η προώθηση της ιδέας του μαθητικού εντύπου ως μέσου έκφρασης της νεολαίας

και η ανάδειξή του ως κύριου εκπαιδευτικού εργαλείου στα σχολεία. Μετά από δέκα χρόνια συνεχούς ενίσχυσης των προσπαθειών της μαθητικής δημόσιας έκφρασης, διαπιστώνουμε ότι, διαχρονικά, αποτελεί έναν μοναδικό χώρο καταγραφής των μαθητικών απόψεων και αποτύπωσης της μαθητικής δημιουργίας στο πεδίο του δημόσιου λόγου και επικοινωνίας. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η πρωτοβουλία έκδοσης του παρόντος τεύχους. Με αφορμή την, πρωτόγνωρη για την Κρήτη, επικαιρότητα του σεισμού της 27ης Σεπτεμβρίου του 2021, οι μαθητές γράφουν για τις τραγικές συνέπειες στη σχολική αλλά και την καθημερινή πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα, όμως, δύσκολη με παρατεταμένη διάρκεια. Οικογένειες μόνιμα άστεγες, αποζημιώσεις που καθυστερούν στα γρανάδια της γραφειοκρατίας, μάθημα σε προσωρινές συνθήκες με μεγάλη πιθανότητα, δυστυχώς, να καταστούν μόνιμες για αρκετά χρόνια και, κυρίως, με σοβαρές συναισθηματικές και ψυχολογικές συνέπειες για τις οικογένειες, με τις οποίες κανείς δεν ασχολείται.

Όλα αυτά αποτυπώνονται με τον πιο αυθεντικό και άμεσο τρόπο, μέσα από τις αυθόρμητες γραφές των μαθητών του Νηπιαγωγείου των Αγίων Παρασκιών -που μεταστεγάστηκε εξαιτίας του σεισμού-, του Δημοτικού Σχολείου Θραψανού και του Γυμνασίου καθώς και 2ου Δημοτικού Αρκαλοχωρίου.

Τα «Κρητικόπουλα» τεύχος 2 στοχεύουν να αναδείξουν την τραγική πραγματικότητα μετά τον σεισμό και να φέρουν τη μαθητική καταγραφή και άποψη στο προσκήνιο της δημοσιότητας. Να καταγράψουν την πραγματικότητα χωρίς σκοπιμότητες και ωραιοποιήσεις, έτσι όπως βιώνεται, καθημερινά, μέσα από τα μάτια των παιδιών, των οποίων ο δρόμος της αλήθειας δεν περιλαμβάνει πινακίδες σήμανσης και απαγορευτικά διέλευσης...

Ευχόμαστε αυτή η έκδοση να συμβάλει στην επίσπευση των διαδικασιών για το χτίσιμο των νέων σχολείων και των νέων κατοικιών και κτιρίων στην περιοχή που χτυπήθηκε τόσο βίαια.

Επιπλέον, για πρώτη φορά στην ιστορία του περιφερειακού Τύπου της Κρήτης, επιτυγχάνεται ένας ουσιαστικός στόχος του Συλλόγου. Η παρουσίαση και προβολή των διασχολικών εντύπων μέσα από τις τοπικές εφημερίδες, «Πατρίς» του Ηρακλείου, «Χανιώτικα Νέα» των Χανίων, και «Ηχώ της Βιάννου», καθώς και στις ηλεκτρονικές τους εκδόσεις.

Γιώργος Δασκαλάκης
Εκπρόσωπος Τύπου του Συλλόγου
Νεανικής Δημοσιογραφίας «Τύπος και Ουσία»
georgedaskalakis19@gmail.com

Το τεύχος αυτό αφιερώνεται στη μνήμη του Γιώργου Πιτσιτάκη, φίλου και μόνιμου συνεργάτη του Συλλόγου Νεανικής Δημοσιογραφίας που "έφυγε" αυτές τις μέρες (Νέα Χώρα Χανίων, 3 Αυγούστου 1955 - 28 Μαρτίου 2022).

Πολλές ευχαριστίες εκ μέρους του Συλλόγου και κυρίως εκ μέρους των μαθητών των σεισμόπληκτων σχολείων σε όλους, όσους –με το τρόπο του καθέναν– βοήθησαν στην παραγωγή και τη διάδοση του παρόντος εντύπου:

- Το Μουσείο Τυπογραφίας των Χανίων.
- Τον Γιώργο Πιτσιτάκη, δάσκαλο - ιστορικό ερευνητή, μόνιμο συνεργάτη στον τομέα της Ιστορίας του μαθητικού Τύπου στην Κρήτη.
- Τις εταιρίες «Σούπερ Μάρκετ Χαλκιαδάκης» και «Κορώνη Α.Ε.».
- Τον Γιάννη Μαυραντωνάκη και τον Χρυσόστομο Σπετσιδίδη για την εικαστική επεξεργασία και σελιδοποίηση του πρωτογενούς υλικού.
- Τον Χαράλαμπο Φασουλά για το ενδιαφέρον άρθρο του σχετικά με τους σεισμούς.
- Τον Κωστή Στειακάκη Γυμνασιάρχη Αρκαλοχωρίου, τις νηπιαγωγούς Ασπασία Βασιλάκη και Ολυμπία Φίτζιου, τους δασκάλους Γιώργο Καλογεράκη (Δ. Σχ. Θραψανού), Στέφανο Ψυλλάκη (2ο Δ. Σχ. Αρκαλοχωρίου), Γιώργο Κουντούρη και Θανάση Φουντουκίδη (Δ. Σχ. Αγίων Παρασκιών) και Δημήτρη Αλεξάκη (Δ. Σχ. Κουνάβων), καθώς και τους Συλλόγους Διδασκόντων των αντίστοιχων σχολείων για τον συντονισμό του εγχειρήματος και την συλλογή του υλικού.

e-mail Συλλόγου: typoskaiousia@gmail.com

Ειδικό Συνεργάτες:

Μιχάλης Κουντούρης | Σχέδιο εξωφύλλου
Ρούλα Δούνη | Επιμέλεια Κειμένων

Στέλλα Φιλιππάκη | Φιλολογος
Mosquito A & D | Γραφιστική Επιμέλεια

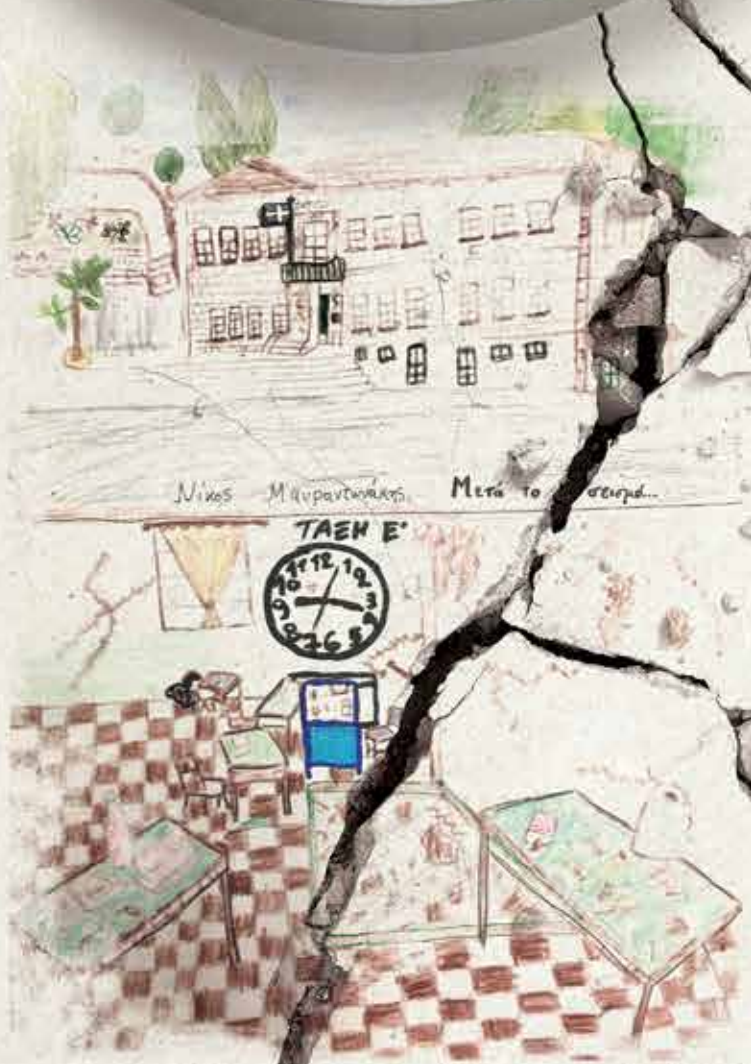
Μάριος Διονέλλης | Δημοσιογράφος

Περιεχόμενα:

- «Το ρολόι», Μαρία Δασκαλάκησελ. 3
- «Ο Τροχός του Σεισμού», Δημοτικό Σχολείο Θραψανούσελ. 4
- «Το πριν και το μετά του σεισμού», ομαδική εργασία, Νηπιαγωγείο Αγίων Παρασκιώνσελ. 8
- «τα μολύβια που ονειρεύονται», 2ο Δημοτικό Σχολείο Αρκαλοχωρίουσελ. 10
- «Ακούστε τουλάχιστον τα παιδιά», Μάριος Διονέλλης.....σελ. 12
- Άρθρα για τον σεισμό της 27ης Σεπτεμβρίου, Γυμνάσιο Αρκαλοχωρίουσελ. 13
- «Κοιτάζοντας στα μάτια τον Εγκέλαδο», Χαράλαμπος Φασουλάςσελ. 15

Στις 9.17 το πρωινό της Δευτέρας 27 Σεπτεμβρίου, το Δημοτικό Σχολείο Θραψανού δέχτηκε τον μεγάλο σεισμό. Από τους τοίχους του σχολείου άρχισαν να πέφτουν όλα όσα είχαν τοποθετήσει, (εκπαιδευτικό υλικό, ζωγραφιές, όργανα γεωμετρίας, κάδρα, εικόνες, χάρτες κ.τ.λ.). Ένας θόρυβος έφτανε στ' αυτά από την πτώση των αντικειμένων. Μαζί με τους σοβάδες, τις πέτρες και τη σκόνη που δημιουργήθηκε, η εικόνα του σχολείου, μέσα σε είκοσι δευτερόλεπτα, έγινε αγνώριστη. Οι μαθητές έτρεξαν έξω από το σχολείο και βγήκαν στην αυλή με τη συνοδεία των δασκάλων τους. Ευτυχώς δεν χτύπησε κανείς... Η δραματική εικόνα των αιθουσών ξετυλίχθηκε στη συνέχεια. Μπήκαν με προσοχή στο μισογκρεμισμένο κτήριο. Όλα ήταν μέσα στη σκόνη. Τα θρανία, οι καρέκλες, τα πράγματά, οι πίνακες διδασκαλίας, οι υπολογιστές. Τα βιβλία και τα τετράδια των μαθητών είχαν παραμείνει ανοιχτά πάνω στα θρανία. Στην αίθουσα της Ε΄ τάξης εκτός από πέτρες, σοβάδες και ξύλα από το ταβάνι είχε πέσει κάτω και το ρολόι του τοίχου της τάξης. Ένας μαθητής έσκυψε και το σήκωσε... Μια πέτρα είχε πέσει πάνω του. Παρατήρησαν ότι είχε σπάσει το γυαλί. Και τότε, κατάλαβαν ότι είχε σταματήσει –για πάντα– στην ώρα του σεισμού... Όπως και το σχολικό κτήριο μετά από σχεδόν έναν αιώνα... Κάνεις δεν μπορούσε να καταλάβει πώς σε μια στιγμή γκρεμίστηκαν τα πάντα. Οι δείκτες του ρολογιού έδειχναν ακόμη 9 και 17. Το πήραν με προσοχή και το τοποθέτησαν στο γραφείο του νέου σχολείου, στις νέες αίθουσες που είχαν παραλάβει. Να τους θυμίζει την «κακή ώρα», την ώρα του σεισμού της 27ης Σεπτεμβρίου! Να τους θυμίζει ακόμη και το αγαπημένο τους σχολείο, το υπέροχο, τριώροφο, πέτρινο στην κατασκευή κτίριο, το «παλιό» πια, Δημοτικό Σχολείο του Θραψανού.

Μαρία Δασκαλάκη
Μαθήτριά του Α5
του 2ου Γενικού Λυκείου Ηρακλείου

" Ο ΤΡΟΧΟΣ " ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ

«Χάσαμε το σχολείο μας»

Ξεκινήσαμε χαρούμενοι τη Δευτέρα 27 Σεπτεμβρίου. Όλοι οι μαθητές στο σχολείο και οι δάσκαλοι στο μάθημα του πρώτου δώρου. Σε είκοσι τρία λεπτά θα χτυπούσε το κουδούνι, όταν στις 9:17, ακούστηκε αυτός ο τρομερός θόρυβος.

Σεισμός! Μεγάλος σεισμός!

Οι σοβάδες, οι πέτρες και τα ξύλα από την οροφή, άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή. Οι μαθητές ακολούθησαν πιστά τις οδηγίες που είχαμε δώσει γι' αυτή την περίπτωση. Στην αυλή μετρηθήκαμε. Όλοι είμαστε σώοι. Κανένας τραυματισμός. Το σχολείο μας, όμως, λαβώθηκε. Οι μηχανικοί μας είπαν ότι δεν θα ξαναμπει κανείς μέσα. Κρίθηκε επικίνδυνο και ακατάλληλο. Το σχολείο μας, το Δημοτικό Σχολείο Θραψανού. Το είχαμε αγκαλιάσει με χρώματα και ζωγραφίες, με την ιστορία, με εκπαιδευτικά προγράμματα, με αγάπη, με αγάπη, με αγάπη...

Ένα δάκρυ κύλησε απ' όλους. Αγαπημένο μας σχολείο...

(Αντί προλόγου...)

Γιώργος Καλογεράκης

Διευθυντής του Δημοτικού Σχολείου Θραψανού

Ο ΠΑΠΑ-ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

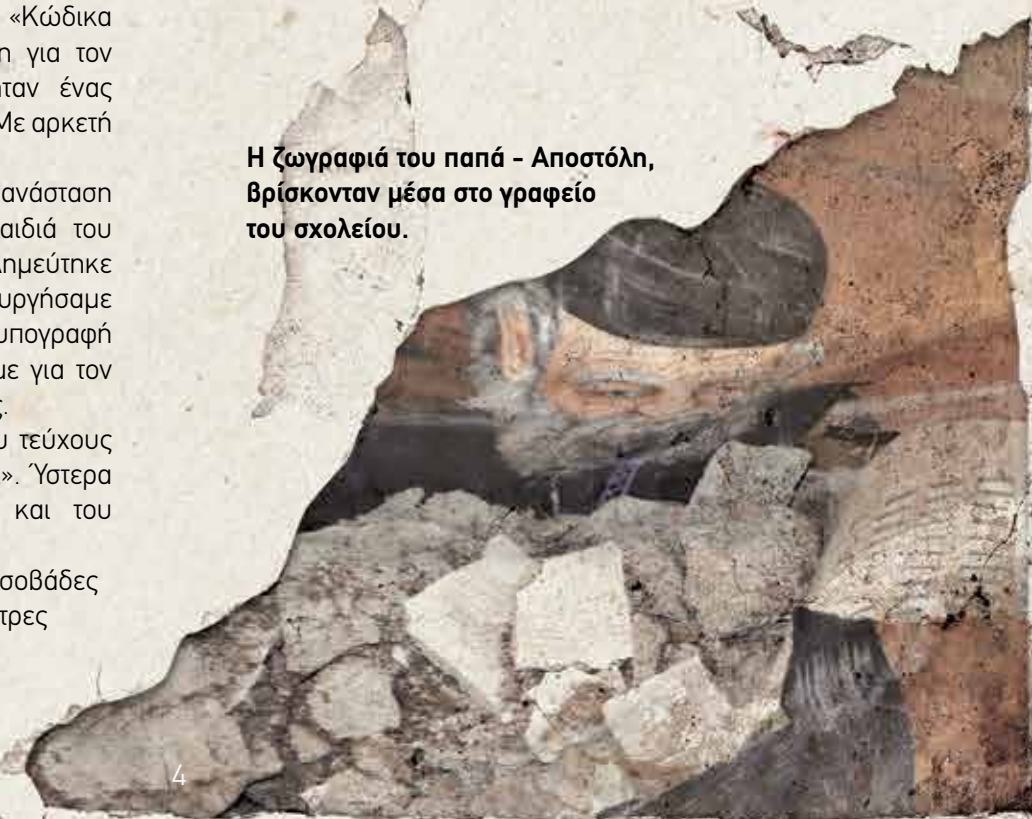
Η ζωγραφιά του παπά-Αποστόλη, βρίσκονταν μέσα στο γραφείο του σχολείου. Η ιστορία του παπα-Αποστόλη, εξελίχτηκε τα χρόνια της Μεγάλης Ελληνικής Επανάστασης, 1821-1830. Λίγα στοιχεία καταφέραμε να συλλέξουμε. Από τις προφορικές παραδόσεις αλλά και από τον «Κώδικα Θυσιών» της Ανατολικής Κρήτης. Η παράδοση για τον θραψανιώτη παπα-Αποστόλη, διέσωσε ότι ήταν ένας ενάρετος και σεβάσμιος ιερέας του χωριού μας. Με αρκετή περιουσία, ελιές, αμπέλια, σπίτια και μετόχια.

Στον «Κώδικα Θυσιών» διαβάζουμε ότι στην Επανάσταση του 1821 σφάχτηκε από τους τούρκους. Τα παιδιά του αιχμαλωτίστηκαν και στάλθηκαν στην Αίγυπτο. Δημεύτηκε η μεγάλη περιουσία του. Σκεφτήκαμε και δημιουργήσαμε το πορτραίτο του ήρωα παπά – Αποστόλη. Με την υπογραφή της ζωγράφου κ. Μαρίας Δασκαλάκη. Μιλήσαμε για τον θραψανιώτη παπά-Αποστόλη στους μαθητές μας. Το πορτραίτο του στόλισε το εξώφυλλο του 5ου τεύχους του περιοδικού του Σχολείου μας «Ο ΤΡΟΧΟΣ». Ύστερα τοποθετήθηκε στο γραφείο των δασκάλων και του Διευθυντή.

Μετά τον σεισμό της 27ης Σεπτεμβρίου, κάτω από σοβάδες και μπάζα, ανακαλύψαμε το πεσμένο έργο. Οι πέτρες το είχαν καταστρέψει. Και τότε σκεφτήκαμε τα παιγνίδια της ζωής: Άτυχος ο παπα-Αποστόλης,

αφού σφάχτηκε και αιχμαλωτίστηκαν τα παιδιά του. Άτυχος και 200 χρόνια μετά τον θάνατό του, αφού τον Σεπτέμβριο του 2021 καταστράφηκε και το πορτραίτο με τον σεισμό.

Η ζωγραφιά του παπά – Αποστόλη, βρίσκονταν μέσα στο γραφείο του σχολείου.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΕΙΣΜΟ ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

«Ο αγαπημένος χώρος του παλιού μας σχολείου»

Όταν ο Εγκέλαδος χτύπησε την περιοχή μας, ένα από τα «θύματά» του ήταν και το παλιό πέτρινο σχολείο μας που πληγώθηκε βαριά.

Κάθε φορά που σκεφτόμαστε το παλιό μας σχολείο, όμορφες αναμνήσεις μας πλημμυρίζουν και κρατάμε, σαν παλιά φωτογραφία, την εικόνα του χώρου που αγαπήσαμε περισσότερο. Ελπίζουμε ότι σύντομα θα αποκατασταθούν οι ζημιές και θα γεμίσει πάλι από χαρούμενους μαθητές.

Οι μαθητές της Γ΄ Τάξης

Ο αγαπημένος χώρος του παλιού μου σχολείου ήταν η «Βιβλιοσκάλα» που βρισκόταν κάτω από τη σκάλα του παλιού σχολείου μου. Ήταν τετράγωνη, μικρή και βαμμένη σε χρώμα άσπρο και ροζ. Είχε μέσα βιβλία, ένα χαλί για να διαβάζουμε εκεί κάτω, ένα ψεύτικο τζάκι και ένα τραπέζι για να ζωγραφίζουμε.

Σ' αυτόν το χώρο διαβάζαμε βιβλία και περνούσαμε ωραία. Κάθε φορά που θυμάμαι τη «Βιβλιοσκάλα» μου λείπει πολύ κι ελπίζω, σύντομα, να φτιαχτεί το σχολείο μας για να ξαναβρεθώ εκεί.

Γεωργία Μπερβανάκη, Γ΄ τάξη

Η ώρα του σεισμού ήταν 9:15, τη Δευτέρα 27 Σεπτεμβρίου του 2021. Ήταν απαίσια!

Βλέπαμε τους τοίχους να ραγίζουν. Τότε μία φίλη μου έπιασε το χέρι, τότε δεν φοβόμουν τόσο πολύ. Αυτός ο άνθρωπος που έβγαλε το σχολείο κατάλληλο, κι αν είναι άνθρωπος. Φανταστείτε τι θα συνέβαινε αν είχε πέσει πάνω στα αθώα παιδιά που δεν έκαναν τίποτα. Δεν πρέπει να κάνουμε τα στραβά μάτια.

Ευαγγελία Τσικριτσάκη, Δ΄ τάξη

Ο σεισμός είναι ένα πολύ τρομακτικό πράγμα, ειδικά για εμάς τα παιδιά, και το ξέρω πολύ καλά γιατί ήμουν στο επίκεντρο. Επίσης είναι και ο φόβος, όταν βλέπεις το σπίτι σου να γκρεμίζεται. Τα παιδιά φοβήθηκαν όπως κι εγώ, στις 27 Σεπτεμβρίου η ώρα 9 και τέταρτο 2021. Οι μεγάλοι φοβήθηκαν πάρα πολύ και φυσικά υπήρξαν και άστεγοι. Τώρα η κατάσταση του σεισμού έχει ηρεμήσει, πάντως τώρα που μας φέρανε αίθουσες νιώθουμε ασφάλεια και ξεχνάμε και το σεισμό.

Μαρία Κοκολάκη, Δ΄ τάξη

Στις 27 Σεπτέμβρη έγινε ο σεισμός των 6 ρίχτερ. Όταν έγινε ο σεισμός, ήμουν στο σχολείο. Ο δάσκαλος μας είπε να μπορούμε αμέσως κάτω από τα θρανία. Έπεσε κάτω ο πίνακας και οι λάμπες.

Όταν σταμάτησε ο σεισμός, ο κύριος μας είπε «κατεβείτε κάτω σκαλί σκαλί». Βγήκαμε όλοι έξω, κάποιοι φίλοι μου τραυματίστηκαν ελαφρά. Ευτυχώς ξέραμε τι να κάνουμε από τις ασκήσεις σεισμού που είχαμε κάνει και βγήκαμε όλοι σώοι και ασφαλείς.

Ήρθαν όλοι οι γονείς και μας πήραν και πήγαμε σπίτια μας. Τα βιβλία μας και τα πράγματά μας έμειναν στο σχολείο. Εγώ με την αδερφή μου πήγαμε στην αποθήκη μας που είναι πιο γερή γιατί το σπίτι μας, στη Βόνη, έχει πάθει ζημιά από τον προηγούμενο σεισμό της 24ης Ιουλίου. Μείναμε για μερικές μέρες στην αποθήκη μας γιατί φοβόμασταν και μετά μετακομίσαμε στο σπίτι μας στο Ηράκλειο.

Τώρα η ζωή μας είναι δύσκολη γιατί πρέπει να μεταφερόμαστε από το Ηράκλειο στη Βόνη και το αντίθετο. Εγώ θέλω να πηγαίνω σχολείο στο Θραψανό και να είμαι με τους φίλους μου και με τους δασκάλους μου.

Μανόλης Παπαδάκης, Ε΄ τάξη

Ο ΕΓΚΕΛΑΔΟΣ...

Αγαπημένου μου ημερολόγιο, σήμερα έγινε ένας δυνατός σεισμός στις 9:17. Εγώ ήμουν στην τουαλέτα. Πήγαινα στην τάξη μου. Μου πέφτανε σοβάδες στο κεφάλι και μετά μου έπεσε το θρανίο στο πόδι μου! Έπειτα ήρθε η κυρία μου αλλά η πόρτα της τάξης μας είχε μαγκώσει. Ένιωσα φόβο. Ευτυχώς δεν είχαμε κανένα σοβαρό ατύχημα.

Μιχαήλ Άγγελος Κουδουνάρκης, Β' τάξη

Αγαπημένου μου ημερολόγιο, σήμερα έγινε ένας μεγάλος σεισμός στο σχολείο μας. Μάγκωσε η πόρτα της τάξης μας. Πήγε να σκάσει η καρδιά μου. Το σχολείο μας καταστράφηκε. Ήμασταν όλοι ψύχραιμοι. Ένας φίλος μου ήταν στην τουαλέτα. Του έπεφταν σοβάδες στο κεφάλι του, πήγε να μπει κάτω από το θρανίο και τον χτύπησε.

Κυριάκος Μπιτζαράκης, Β' Τάξη

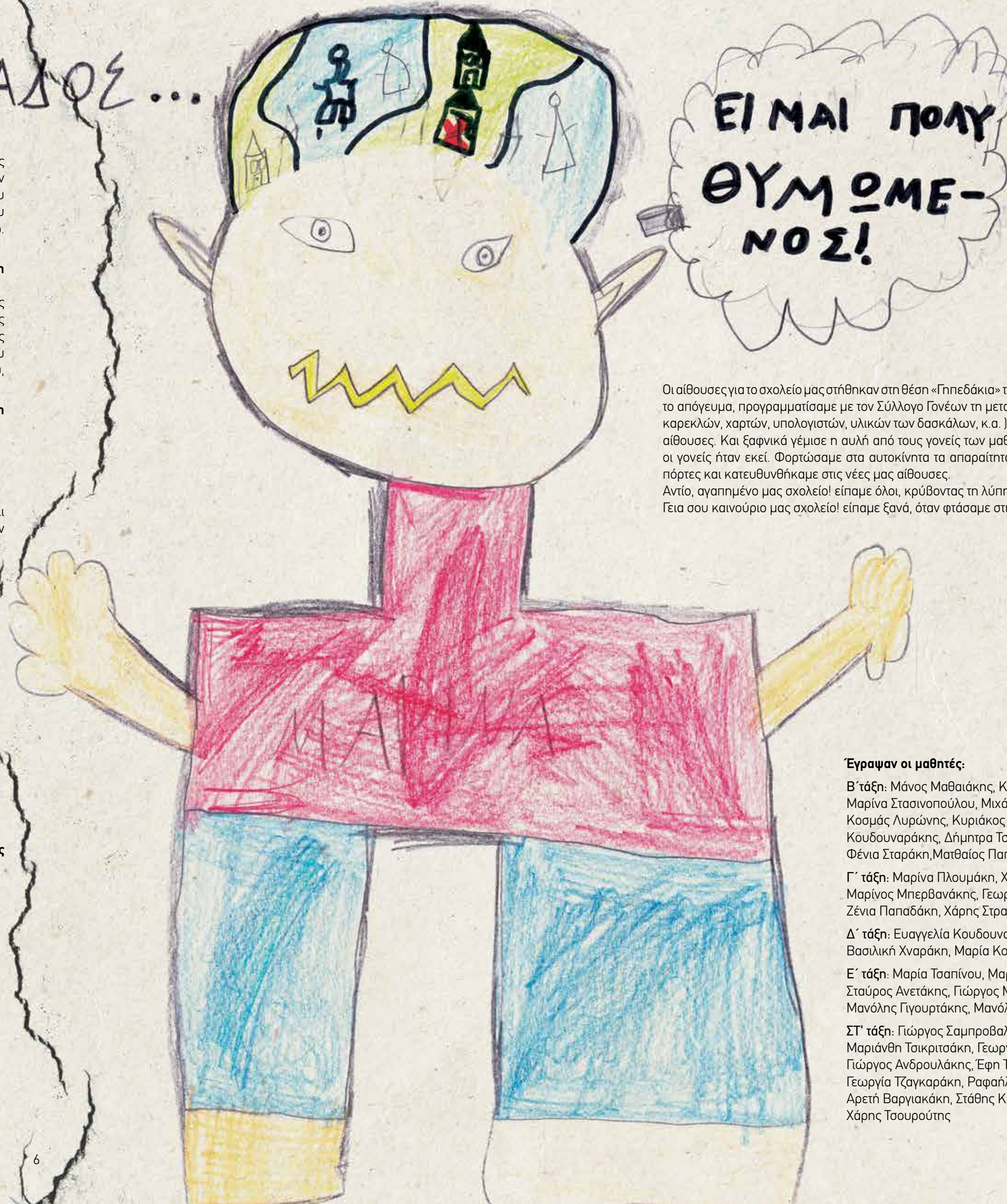
Αφού όμως γλίτωσαν τα παιδιά μας, υπάρχει ελπίδα! Κι αυτή την ελπίδα τα παιδιά της Β' τάξης αποτύπωσαν με τον δικό τους τρόπο σε ένα ποίημα:

«Ο Εγκέλαδος στο Θραψανό»

Ήρθε ο Εγκέλαδος εδώ στο Θραψανό
και κατέστρεψε το δικό μας το σχολειό.
Νιώσαμε όλοι φόβο δυνατό
από τον φοβερό βεισμό.
Ήταν πολύ έντονος ο κορός
και φωνάζαμε όλοι, «Σεισμός, βεισμός!»
Χαιρόμαστε που δε χτύπησε κανείς
και βγήκαμε όλοι εώοι και αβλαβείς!
Τώρα είμαστε ξανά ασφαλείς
στο νέο μας σχολείο μαζί εμείς!

Τα παιδιά της Β' τάξης

ΜΑΡΙΝΑ Β
ΤΑΞΗ

ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ
ΘΥΜΩΜΕ-
ΝΟΣ!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Οι αίθουσες για το σχολείο μας στήθηκαν στη θέση «Γηπεδάκια» του Θραψανού, και τη Δευτέρα 11 Οκτωβρίου το απόγευμα, προγραμματίσαμε με τον Σύλλογο Γονέων τη μεταφορά των πραγμάτων, (θρανίων, πινάκων, καρεκλών, χαρτών, υπολογιστών, υλικών των δασκάλων, κ.α.), από το «χτυπημένο» σχολείο μας, στις νέες αίθουσες. Και ξαφνικά γέμισε η αυλή από τους γονείς των μαθητών και δεκάδες μικρά φορτηγάκια. Όλοι οι γονείς ήταν εκεί. Φορτώσαμε στα αυτοκίνητα τα απαραίτητα πράγματά μας. Στο τέλος κλειδώσαμε τις πόρτες και κατευθυνθήκαμε στις νέες μας αίθουσες.

Αντίο, αγαπημένο μας σχολείο! είπαμε όλοι, κρύβοντας τη λύπη μας.

Γεια σου καινούριο μας σχολείο! είπαμε ξανά, όταν φτάσαμε στις νέες αίθουσες.

Έγραψαν οι μαθητές:

Β' τάξη: Μάνος Μαθαιάκης, Κωνσταντίνος Παπακανδεράκης, Μαρίνα Στasiνοπούλου, Μιχάλης Κελαράκης, Ανανούλα Παντερμαράκη, Κοσμάς Λυρώνης, Κυριάκος Μπιτζαράκης, Μιχαήλ-Άγγελος Κουδουνάρκης, Δήμητρα Τσικριτσάκη, Όλγα Δοξαστάκη, Φένια Σταράκη, Ματθαίος Παπαδάκης

Γ' τάξη: Μαρίνα Πλουμάκη, Χρήστος Ανδριώτης, Ηλίας Καπαρουνάκης, Μαρίνος Μπερβανάκης, Γεωργία Μπερβανάκη, Βώρος Νικόλας, Ζένια Παπαδάκη, Χάρης Στρατάκης

Δ' τάξη: Ευαγγελία Κουδουνάρκη, Ευαγγελία Τσικριτσάκη, Βασιλική Χναράκη, Μαρία Κοκολάκη, Άννα Κελαράκη.

Ε' τάξη: Μαρία Τσαπίνου, Μαρία Λυκάκη, Νίκος Μαυραντωνάκης, Σταύρος Ανετάκης, Γιώργος Μελαδάκης, Μιχάλης Κρητικάκης, Μανόλης Γιγουρτάκης, Μανόλης Παπαδάκης

ΣΤ' τάξη: Γιώργος Σαμπροβαλάκης, Νίκος Μουτσάκης, Μαριάνθη Τσικριτσάκη, Γεωργία Ταμιωλάκη, Μαρκέλλα Μπριλάκη, Γιώργος Ανδρουλάκης, Έφη Τρουλάκη, Κατερίνα Κελαράκη, Γεωργία Τζαγκαράκη, Ραφαήλ Δαμιανάκης, Μαρία Τζίνι, Αρετή Βαργιακάκη, Στάθης Κουδουνάρκης, Ιωάννα Ξωχάκη, Χάρης Τσουρούτης

ΝΗΤΤΑΓΩΓΕΙΟ ΑΓΙΟΝ

ΜΑΡΑΣΚΙΟΝ

ΣΕΙΣΜΟΣ

ΘΟΒΟΣ

ΝΕΟ ΕΧΘΛΕΙΟ

ΧΑΡΑ
ΣΕ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΛΥΠΗ

ΣΕΙΣΜΟΣ

ΠΕΣΑΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ

27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2021

ΧΑΡΑ

ΕΛΕΙΣΑ
ΣΟΥ

"ΤΑ ΜΟΛΥΒΙΑ ΠΟΥ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ"

Το Σχολείο μας επλήγη από τον καταστροφικό σεισμό της 27ης Σεπτεμβρίου και υπέστη σοβαρές ζημιές. Οι συνθήκες που επικράτησαν ήταν δύσκολες και πρωτόγνωρες, όμως την υπομονή και τη δύναμη όλων των συναδέλφων καταφέραμε, όλοι οι μαθητές και το προσωπικό του Σχολείου να είναι υγιείς και ασφαλείς. Το κύμα συμπαράστασης προς τη σχολική μας κοινότητα από όλα τα μέρη της Κρήτης και της Ελλάδας είναι συγκινητικό και δεν μπορεί να εκφραστεί σε λίγες μόνο γραμμές. Νιώθουμε ευγνωμοσύνη και οφείλουμε ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όσους συμπαράσθηκαν ηθικά και υλικά στους μαθητές των Σχολείων. Δημοσιεύουμε εργασίες συμπαράστασης μαθητών από το 4ο Δημ. Σχ. Αργοστολίου και από το 43ο Δημ. Σχ. Ηρακλείου.

"Υπεραπίδου το παιδί,
γιατί αν χλιτώσει το παιδί
υπάρχει ελπίδα..."

Στέφανος Ψυλλάκης
Διευθυντής 2ου Δημοτικού Σχολείου Αρκαλοχωρίου

Εργασία του του **Μανώλη Πυλιγκότση**

Πάλι βειγμός εγήνηκε και με ζημιές μεγάλες
και το σχολείο μας έκλεισε για τέσσερις εβδομάδες

ΠΡΙΝ την 27η Σεπτεμβρίου 2021

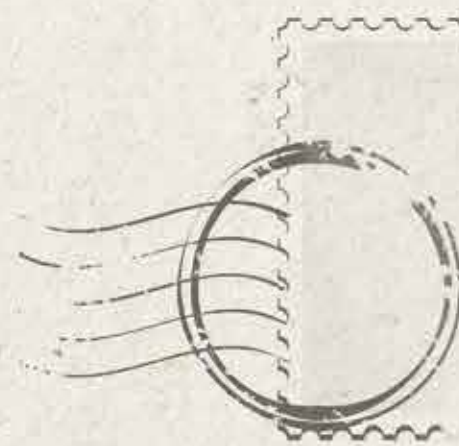
Το πρωί της Δευτέρας 27 Σεπτεμβρίου 2021 ήταν διαφορετικό από τα άλλα. Ένας ισχυρός σεισμός 5,8 ρίχτερ αναστάτωσε την περιοχή του Αρκαλοχωρίου και τα γύρω χωριά. Η ώρα του σεισμού 09:10 ήταν, ευτυχώς, ώρα διαλείμματος και με τους συμμαθητές μου απομακρυνθήκαμε γρήγορα από το κτίριο. Τη στιγμή που καταφέρνουμε να κοιτάσουμε γύρω βλέπουμε την εκκλησία στο λόφο του Προφήτη Ηλία να πέφτει και ένα σύννεφο σκόνης να σηκώνεται. Στο μεταξύ κάποια παιδιά είχαν χάσει την ψυχραιμία τους και βάζουν τα κλάματα. Τρία μικρά παιδιά λιποθυμούν. Οι δάσκαλοι μετρούν τους μαθητές για να βεβαιωθούν ότι όλοι είμαστε καλά.

Λίγα λεπτά αργότερα το προαύλιο του σχολείου γεμίζει με γονείς που ήρθαν να μας πάρουν. Όσοι είδαμε τους γονείς μας να μπαίνουν στο σχολείο τρέχουμε να τους αγκαλιάσουμε.

ΜΕΤΑ την 27η Σεπτεμβρίου 2021

Έχουν περάσει ήδη επτά εβδομάδες και εδώ και τρεις εβδομάδες κάνουμε μάθημα σε νέες αίθουσες. Η περιγραφή κάθε σκηνής από αυτό το δύσκολο πρωινό μου προκαλεί ακόμα και σήμερα αναστάτωση.

Αγαπημένοι μου φίλοι,
Ο κ. Χρήστος, ο φευνός μας δάσκαλος, αγαπάει πολύ το Αρκαλοχώρι
και έχει φίλους εκεί. Επειδή εμείς γνωρίσαμε μεγάλο σεφρό, θέλουμε να σας
πούμε ότι ξέρουμε πώς νιώθετε τώρα που κάνετε μάθημα στα προκιά, για-
τι και εμείς έτσι ήρθεσαν. Δεν πρέπει να τα παρατάτε και να συνεχίσετε.
Σας στείλουμε αυτό το γράμμα, για να σας δώσουμε δύναμη, να σας πούμε ότι
μπορούμε να γίνουμε φίλοι ακόμα κι με ένα γράμμα. Πιστεύω να μείνετε
υγιείς, να φοράτε μάσκες, και να βλέπετε τα πράγματα από την θετική τους
μεριά. Ευχόμαστε να φτιαχτεί γρήγορα το χωριό σας από την αρχή και να γί-
νει ένα πανέμορφο χωριό και αυτή την φορά και καλύτερο. Ότι ήρθεσαν
και εμείς σε ζέτοια κατάσταση το εννοώ, επειδή το 2014 είχε γίνει ένας
μεγάλος σεφός και χερφίστηκε το δικό μας σχολείο και αναμασσημάμε να
πάρει σε προκιά μέχρι και πριν κάποιους μήνες. Επίσης, να ξέρετε ότι σας
συνεργόμαστε πολύ συχνά. Μια βέρα θα θέλαμε να σας δώσουμε από ιωτά και να σας
κάνουμε μια μεγάλη αγαλιά. Δεν περάσει, θα κόναντε αγαλιά με τις μάσκες. Επίσης
η θεία μου ήταν ηλεαμπος εκεί και είχε περάσει πάρα πολύ αγαπία στο νησί
σας. Ελπίζω να σας δώσουν δύναμη όλα αυτά που σας εγραψά. Και να μας
στείλετε ένα γράμμα, για να γνωριστούμε καλύτερα, και να μας πείτε πώς
πρνάτε.

Παιδιά είστε πολύ στεναλοί, και
δυνατοί. Σας αγκαπώ πολύ
και ελπίζω να φτιαχτούν
πρήστορα τα σπίτια και τα
σχολεία σας. Ελάτε στο
σχολείο μας όποτε θελέτε! Έας σ'αγκαπώ όλους! ♡

Με πολλή αγάπη,
Κωνσταντίνα,
μαθήτρια του 4ου Δ.Σ. Αργα-
στολίου.

ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

 Το δεύτερο τεύχος των Κρητικόπουλων βρίσκει τα σχολεία στο νομό Ηρακλείου λαβωμένα από τον σεισμό. Κυρίως όμως βρίσκει λαβωμένα, ψυχικά και κοινωνικά, τα παιδιά. Η αιχμηρή τους πένα είναι τώρα, όσο ποτέ απαραίτητη. Άλλοτε στο οργισμένο γράμμα που στέλνουν τα μεγαλύτερα από αυτά στην υπουργό Παιδείας, άλλοτε στην τρομαγμένη καταγραφή της πραγματικότητας που βίωσαν και εξακολουθούν να βιώνουν τα μικρότερα από αυτά. Όσοι παίρνουν τις αποφάσεις ας ακούσουν τουλάχιστον τη δική τους φωνή δίνοντας λύσεις εδώ και τώρα. Σπίτια άμεσα για τους γονείς τους, ώστε να επιστρέψουν οι οικογένειες στην κανονική τους ζωή. Σχολεία και ίσες ευκαιρίες εκπαίδευσης για τα παιδιά των περιοχών που επλήγησαν. Είναι το λιγότερο που μπορούμε να τους υποσχεθούμε.

* Καλοτάξιδο και το δεύτερο τεύχος. Χαίρομαι που είμαι ένα μικρό κομμάτι της ομάδας. Θερμά συχαρητήρια στον Σύλλογο Νεανικής Δημοσιογραφίας που υλοποιεί μια σπουδαία δουλειά σε δύσκολες συνθήκες.

Μάριος Διονέλλης
Δημοσιογράφος

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΡΚΑΛΟΧΩΡΙΟΥ

ΜΙΑ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Πριν από τέσσερεις μήνες, πιο συγκεκριμένα στις 27 Σεπτέμβριου, οι κάτοικοι του Αρκαλοχωρίου Ηρακλείου Κρήτης βίωσαν έναν σεισμό μεγάλης διάρκειας και έντασης που προκάλεσε πολλές καταστροφές. Το φαινόμενο του σεισμού είχε ενεργοποιηθεί από το καλοκαίρι και εξακολουθεί να μας κρατάει όλους έντρομους. Η ανησυχία και ο τρόμος έχει στιγμάτισει τις ζωές όλων μας! Η εμπειρία του σεισμού ήταν κάτι πρωτόγνωρο. Ο πανικός που επικράτησε έκανε πολλούς μαθητές να μην τηρήσουν τις υποδείξεις των καθηγητών στα καθορισμένα για κάθε τμήμα σημεία συγκέντρωσης και να τρέχουν στον προαύλιο χώρο τρομοκρατημένοι για τη ζωή τους, αναζητώντας την οικογένειά τους. Αρκετά παιδιά έπαθαν κρίση πανικού και, αναγκαστικά, μεταφέρθηκαν στο Κέντρο Υγείας. Τη μέρα αυτή, οι άνθρωποι δεν μπόρεσαν να πάνε στα σπίτια τους και τη νύχτα κοιμήθηκαν στα αυτοκίνητά τους, καθώς δεν υπήρχε κάποιος άλλος χώρος διαμονής. Οι συνέπειες και οι καταστροφές είναι φανερά μεγάλες. Η κυριότερη συνέπεια που προκλήθηκε είναι οι φθορές και οι σοβαρές ζημιές των κατοικιών και των δημόσιων εγκαταστάσεων. Αν περιηγηθείς στο σεισμόπληκτο Αρκαλοχώρι, τα σπίτια που δεν έχουν σοβαρές ζημιές είναι ελάχιστα. Για καλή μας τύχη, στήθηκαν αρκετά γρήγορα σκηνές. Παρ' όλη την κακοκαιρία οι άστεγοι έμειναν ένα μακρόχρονο διάστημα σε αυτές. Ήταν πολύ ψυχοφθόρο για αυτούς που έμεναν στα σπίτια τους να βλέπουν τους συνάνθρωπους τους να ταλαιπωρούνται σε αυτή την άθλια κατάσταση.

Οι οικίσκοι που μας προσέφεραν τοποθετήθηκαν και οι κάτοικοι εγκαταστάθηκαν με χαρά στα καινούρια τους πλέον σπίτια. Πρόσφατα, ξεκίνησαν οι επισκευές των μεγάλων φθορών στα κτίρια. Τα σχολεία και τα σπίτια τα οποία επλήγησαν λιγότερο έχουν σχεδόν επισκευαστεί. Τα σχολεία άρχισαν να ανοίξουν και η μόνη λύση ήταν η διαδικτυακή εκπαίδευση. Το άνοιγμα των σχολείων, ακόμα και διαδικτυακά, άργησε, με αποτέλεσμα η ύλη που θα έπρεπε να είχαμε διδαχτεί να μην έχει παραδοθεί, γιατί δεν ήταν εφικτό. Τώρα, ευτυχώς, σε όλα τα σχολεία έχουν δοθεί οικίσκοι και έτσι κάνουμε εντατικά μαθήματα σε καθημερινή βάση. Ωστόσο, ακόμα, δεν γνωρίζουμε τι θα αποφασιστεί σχετικά με το κτιριακό συγκρότημα του Γυμνασίου μας. Οι φθορές είναι πολλές, θα γκρεμιστεί ή θα επισκευαστεί; Όλη αυτή η κατάσταση έχει προκαλέσει μεγάλη δυσαρέσκεια σε μαθητές και γονείς και ελπίζουμε να υπάρξει ένα τέλος σε αυτή την αναστάτωση. Ευχόμαστε να επιστρέψουν όλα σε κανονικούς ρυθμούς!

Αντωνία Παπαδημητρίου, Μαρίλια Δρακουτού

27η Σεπτεμβρίου. Μία καθημερινή ημέρα για μένα. Ετοιμάστηκα το πρωί να πάω στο σχολείο μου και ήμουν χαρούμενη γι' αυτό γιατί, λόγω κορωνοϊού, μου είχε λείψει πολύ το σχολείο μου. Αυτό έως τη δεύτερη ώρα του μαθήματος. Ώρα 09:17, ξέγνοιαστη, σχεδόν κοιμισμένη στο θρανίο μου, ξαφνικά, άρχισα να κουνιέμαι έντονα! Έβλεπα τριγύρω μου να

πέφτουν αντικείμενα, σοβάδες, να ακούω στριγκλίες παιδιών και ασυναίσθητα άρχισα να τρέχω προς τα έξω νιώθοντας τα πόδια μου να τρέμουν. Ωστόσο ένιωθα σοβάδες να πέφτουν πάνω μου και είχα τρομάξει πάρα πολύ.

Όταν, τελικά, βγήκα έξω, προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω τι είχε συμβεί. Άρχισα να κλαίω! Έτρεμα! Ήμουν ακόμη σε σοκ. Τελικά έχασα τις αισθήσεις μου για λίγο. Με συνέφεραν οι φίλοι μου και οι καθηγητές μου. Όταν συνήλθα, μου είπαν ότι η μαμά μου ήταν έξω από το σχολείο και με έψαχνε. Όλοι οι γονείς ήταν έξω πανικόβλητοι κι έψαχναν τα παιδιά τους. Η γη κάτω απ' τα πόδια μου έτρεμε συνέχεια. Το μόνο που ήθελα ήταν να φύγω!

Τελικά έφυγα με την οικογένειά μου και πήγαμε στο χωριό του μπαμπά μου, στη γιαγιά μου. Εκεί κάπως ηρέμησα και ένιωσα πιο ασφαλής. Από εκείνη την ημέρα έως σήμερα δεν το έχω ξεχάσει ακόμα και δεν νομίζω ότι δεν θα το ξεχάσω ποτέ μου!

Έπειτα από δύο μήνες μας ενημέρωσαν να πάμε σε οικίσκο. Έως τότε δεν ήξερα τη λέξη «οικίσκος», πλέον είναι το προσωρινό μου σπίτι. Το μόνο που σκέφτομαι τώρα, βλέποντας αυτά που άφησε πίσω του ο εγκέλαδος, είναι ότι είμαστε τυχεροί που είμαστε όλοι καλά και έχουμε μια στέγη έστω και μικρή, τουλάχιστον ασφαλή. Η ζωή στους οικίσκους είναι ωραία τελικά! Στην αρχή δεν ήθελα να πάω, αλλά τελικά είναι πολύ όμορφα και διαφορετικά. Είναι σαν ένα μικρό χωριό με νέους γείτονες, νέους φίλους. Περνάμε πολύ όμορφα! Έρχονται συνέχεια λόγω της κατάστασης διάφορα ΜΜΕ κι έχουμε γίνει σχεδόν διάσημοι (χα χα!). Εύχομαι να σταματήσουν οι σεισμοί γιατί, παρόλο που έχουν περάσει τρεις μήνες σχεδόν, εμείς συνεχίζουμε να κουνιόμαστε ακόμα και να γυρίζουμε ξανά πίσω στα σπίτια μας!

Μαρία Πετράκη, Αρκαλοχώρι

Δευτέρα 27 Σεπτεμβρίου, 9:17πμ., Αρκαλοχώρι
Ήρθε μια μέρα ο σεισμός κι έπεσε το σχολείο και λυπηθήκαμε πολύ που 'παμε το αντίο!

Μανουράς Λευτέρης, μαθητής του Α2

Ο καταστροφικός σεισμός της 27ης Σεπτεμβρίου αποτέλεσε, αναμφίβολα, ένα τεράστιο πλήγμα για το Αρκαλοχώρι και άλλαξε, δραματικά, τη ζωή όλων των κατοίκων. Ως μαθητές του Γυμνασίου της περιοχής βιώσαμε έντονα αυτό το φυσικό φαινόμενο και νιώσαμε φόβο για τις ίδιες μας τις ζωές. 9:17πμ. έδειχνε το ρολόι. Μόλις είχαμε μπει για τη δεύτερη ώρα, όταν ξαφνικά, ακούστηκε ένα βουητό και η γη άρχισε να τρέμει. Ποιος θα φανταζόταν ότι η ζωή μας θα άλλαζε ριζικά! Καθώς συγκεντρωθήκαμε στην αυλή του σχολείου μας, λίγα λεπτά μετά τον σεισμό, μπορούσες να διακρίνεις ζωγραφισμένο τον πανικό και τον τρόπο στα πρόσωπα των παιδιών. Όλοι μας προσπαθούσαμε να συνειδητοποιήσουμε τι ακριβώς είχε συμβεί, ενώ πλήθος γονέων είχε πλημμυρίσει τον δρόμο έξω από το ετοιμόρροπο Γυμνάσιο ολοφάνερα τρομοκρατημένοι.

Οι επόμενες ημέρες ήταν πολύ κρίσιμες για το Αρκαλοχώρι αφού, δυστυχώς, οι σεισμοί ήταν ασταμάτητοι και ο τρόμος των κατοίκων ήταν ατελείωτος. Πολλοί άνθρωποι αποφάσισαν να μείνουν για μερικές μέρες σε μία διαφορετική περιοχή, όσο πιο μακριά γινόταν από το χωριό μας ενώ πολλοί κάτοικοι αναγκάστηκαν να μείνουν σε σκηνές. Κυκλοφορώντας στο χωριό, διαπίστωνες την τεράστια ζημία που οι κάτοικοι έχουν υποστεί και, φυσικά, δεν μπορούσες να κάνεις κάτι παρά να τρομάξεις και να στεναχωρηθείς. Όλοι βλέπαμε το χωριό μας κατεστραμμένο και ερημωμένο, το χωριό στο οποίο μεγαλώσαμε, το χωριό στο οποίο ζούμε.

Φυσικά, δεν θα πρέπει να παραλείψουμε την απίστευτη βοήθεια, τόσο την υλική όσο και την ψυχολογική, που προσέφεραν απλόχερα πολλοί άνθρωποι ώστε να μας συμπαρασταθούν και να μας δείξουν την συμπόνοια τους και τη συμπράστασή τους.

Ο τομέας της εκπαίδευσης είχε πληγεί βαθιά, αφού ο σεισμός αυτός μας στέρησε το δικαίωμά μας στην εκπαιδευτική διαδικασία αλλά και στην απόκτηση γνώσεων και εμπειριών. Κατά τις πρώτες εβδομάδες, τα παιδιά συμμετείχαν σε διαδικτυακά μαθήματα. Μόλις είχαμε κατορθώσει να συνέλθουμε λιγάκι από την πανδημία και να επιστρέψουμε στο σχολείο, αλλά αυτό το ξαφνικό γεγονός μας ανάγκασε να βρισκόμαστε μέσα στο σπίτι για να παρακολουθούμε τα μαθήματα και ταυτόχρονα να τρέχουμε έξω πανικοβλημένοι με κάθε ήχο που, ίσως, είναι παρεμφερής σε αυτόν του σεισμού. Ύστερα από τρεις εβδομάδες που προφανώς το μάθημα εξ' αποστάσεως αποδείχτηκε αδύνατο για πολλά παιδιά και καθηγητές, ο δήμος μας μερίμνησε για να τοποθετηθούν οικίσκοι στον προαύλιο χώρο του σχολείου μας όπου, επιτέλους θα μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε τα μαθήματά μας και να συνεχίσουμε τη σχολική μας χρονιά.

Οι σοβαρές διαφορές ανάμεσα στο κτήριο του σχολείου μας και στους οικίσκους, είναι σίγουρα μεγάλες και πολλές. Καταρχήν, η οικειότητα του σχολικού περιβάλλοντος και η ζεστή ατμόσφαιρα απουσιάζουν από την εκπαίδευση στους οικίσκους. Επιπλέον, ο χώρος του οικίσκου είναι αρκετά περιορισμένος και το μέγεθός του δεν μας επιτρέπει να κάνουμε διάφορες δραστηριότητες. Παρατηρώντας το ετοιμόρροπο κτίριό μας, η καρδιά μας ραγίζει και αυτή η εικόνα σίγουρα μας πληγώνει. Ωστόσο, ο οικίσκος μάς προσφέρει κάποιες άλλες δυνατότητες, όπως η κατάλληλη θερμοκρασία ανάλογα με τον καιρό, λόγω των κλιματιστικών.

Όπως γίνεται αντιληπτό, ο σεισμός της 27ης Σεπτεμβρίου ήταν ένα πολύ πρωτόγνωρο γεγονός και στιγμάτισε τις ζωές όλων μας. Ήταν μία, τραγικά, δύσκολη κατάσταση που προξένησε μία ατελείωτη ζημία και όλοι χρειάστηκε να την ξεπεράσουμε. Παρατηρώντας τους σεισμόπληκτους ανθρώπους και το κατεστραμμένο μας χωριό, καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τη σκληρή πραγματικότητα. Ωστόσο, όπως όλοι γνωρίζουμε, κάθε δυσχέρεια και κάθε εμπόδιο στη ζωή μας, πέρα από τις συνέπειες, μάς προσφέρει εμπειρίες και κάθε είδους μόρφωση, ενώ μάς αναπτύσσει τόσο σε πνευματικό όσο και κοινωνικό τομέα. Καθώς οι ίδιοι οι άνθρωποι και ο τρόπος σκέψης τους αλλάζει, έτσι αλλάζει και ο κόσμος μας.

**Μανουρά Μαρία, μαθήτρια του Γ1 τμήματος-
Παπαδημητρίου Θεοδώρα, μαθήτρια του Γ4 τμήματος**

Κοιτάζοντας στα μάτια τον Εγκέλαδο

Δρ. Χαράλαμπος Φασουλάς

Τεκτονικός Γεωλόγος, Έφορος Γεωποικιλότητας,
Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Κρήτης, Παν. Κρήτης.

Ο εγκέλαδος, αυτός ο φοβερός και τρομερός γίγαντας, που έθαψε η Αθηνά κάτω απ' την Αίτνα, δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια ακόμα προσωποποίηση ενός απρόβλεπτου και συχνά καταστροφικού φαινομένου που οι άνθρωποι για αιώνες αδυνατούσαν να κατανοήσουν. Όπως συνέβη με τον άγριο και συχνά ορμητικό ποταμό Αχελώο που μετατράπηκε σε θεό ή με τον κεραυνό που απεικονίστηκε ως το τιμωρητικό χέρι του Δία. Όλα όμως αυτά τα φυσικά φαινόμενα αποτελούν μέρος της αέναης λειτουργίας και εξέλιξης του πλανήτη πάνω στον οποίο κατοικούμε και αναγκαστικά μας επηρεάζουν.

Οι σεισμοί είναι ίσως το πιο τρομακτικό και δυνητικά πιο καταστροφικό φαινόμενο απ' όλα γιατί αναιρεί τη βασική πεποίθηση που έχουμε οι άνθρωποι ότι η γη είναι το σταθερό σημείο αναφοράς μας μέσα σε ένα συμπάν σε αδιάκοπη κίνηση και μπορεί επίσης να ταρακουνήσει συθέμελα ολόκληρα βουνά και ηπείρους. Λόγω του ότι είναι απρόβλεπτος μας αφαιρεί ακόμα και τη δυνατότητα προετοιμασίας και αντίδρασης, με αποτέλεσμα να αισθανόμαστε παντελώς ανίσχυροι απέναντί του. Είναι όμως αλήθεια έτσι τα πράγματα? Κατά το πρώτο μέρος, ναι. Ο σεισμός είναι ίσως το πιο πολύπλοκο απ' τα φυσικά φαινόμενα του πλανήτη και επιπρόσθετα συμβαίνει σε τέτοια βάθη που κανείς δεν μπορεί να παρατηρήσει και να μελετήσει, και όπου καμιά εξωτερική παράμετρος

της Γης, ούτε και ο άνθρωπος, μπορεί να επηρεάσει. Κατά συνέπεια δε γνωρίζουμε ακόμη πλήρως το πως ενεργοποιείται και δεν μπορούμε να τον προβλέψουμε. Όμως σαν φαινόμενο σχετίζεται με συγκεκριμένες περιοχές πάνω στη Γη - τα ρήγματα τις περισσότερες φορές - και το κυριότερο εμφανίζει περιοδικότητα. Η ανάπτυξη της επιστήμης και η μελέτη των ρηγμάτων μας επιτρέπει την κατανόηση του φαινομένου και του τρόπου με τον οποίο εξελίσσεται, που δεν έχει καμία σχέση με θεόσταλη συμφορά ή εκδίκηση ανώτερης δύναμης. Η φύση εξάλλου ποτέ δεν εκδικείται, έτσι λειτουργεί, με τον ίδιο τρόπο πάντα. Επιπλέον, η πρόοδος στις μηχανικές επιστήμες και τα νέα υλικά μας επιτρέπουν να κτίζουμε γερές και ασφαλείς κατασκευές που μπορούν να αντιμετωπίζουν όρθιες το τρομερό αυτό φαινόμενο και να μας προσφέρουν την απαραίτητη ασφάλεια για τη ζωή και τις περιουσίες μας.

Έτσι, παρόλο που κανείς δεν μπορεί να προβλέψει έναν σεισμό, έχουμε σήμερα τη γνώση να προετοιμαστούμε σωστά, να προσαρμόσουμε τη ζωή μας και τη λειτουργία της κοινωνίας μας σε αυτές τις περιοχές που αντιμετωπίζουν μια αυξημένη επικινδυνότητα και να απαλείψουμε όλες εκείνες τις συνθήκες και τις καταστάσεις που μας εκθέτουν σε κίνδυνο, αποτρέποντας μια μελλοντική σεισμική καταστροφή. Μπορούμε να οργανωθούμε σαν κοινωνίες και να σχεδιάσουμε το μέλλον μας έτσι ώστε ακόμα και αν θα γίνει ένας σεισμός, εμείς να τον ξεπεράσουμε με τις λιγότερες απώλειες και να βρούμε αλώβητοι και πιο δυνατοί. Στο ευλογημένο νησί που ζούμε, που οι ίδιοι οι σεισμοί δημιουργήσαν, διαρκώς και για όσο υπάρχουμε σαν άνθρωποι θα συνεχίζουν να γίνονται σεισμοί, μικροί και μεγάλοι. Γιατί θα συνεχίζει για πολλά ακόμα εκατομμύρια χρόνια να συγκρούεται κάτω απ' τα πόδια μας η λιθοσφαιρική πλάκα της Αφρικής με την Ευρώπη. Αρκεί μόνο να μην φοβόμαστε να μιλήσουμε για το σεισμό και να μην τον ξεχνάμε. Διότι, όπως λένε και οι σοφοί στο αντικείμενο Ιάπωνες «η επόμενη καταστροφή θα συμβεί μόλις ξεχάσουμε την προηγούμενη».

Σύλλογος Νεανικής Δημοσιογραφίας
«Τύπος και Ουσία»
Youth Journalism Association
"Press: Form And Substance"

Προηγούμενες εκδόσεις:

Χανιώτικα νέα

ΓΡΑΦΟΤΕΧΝΙΚΗ
ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ-ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΡΕΘΕΜΝΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ

Μουσείο
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ
Γιάννη & Ελένης Γαρεδάκη

ΒΙΟ. ΠΑ. Χανίων, Κτήριο 3.3-03, Χανιά 73200, Κρήτη
Τηλ.: 28210 80990 / E-mail: info@typography-museum.gr
www.typography-museum.gr

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΝΟΜΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
"ΔΟΜΗΝΙΚΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΠΟΥΛΟΣ"

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ
Τύπου
Dr. Πάνος
Καπερνάου
Χανιά, www.gri.gr

ΠΑΤΡΙΣ

